

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 297

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 15 aprilie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 492 din 21 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) teza a doua lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în ansamblul său.....	2–4
Decizia nr. 565 din 5 noiembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	5–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
400. — Ordin al ministrului finanțelor privind stabilirea nivelului comisionului de gestiune și al comisionului unic de analiză în cadrul programului „Noua casă”	10
778/C. — Ordin al ministrului justiției privind aprobarea condițiilor și procedurilor specifice pentru stabilirea și plata majorării pentru munca suplimentară efectuată de poliștii de penitenciare, precum și a activităților deosebite cu caracter operativ sau neprevăzut pentru care se acordă acest drept	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 492**

din 21 octombrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) teza a doua lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în ansamblul său

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Gabriela-Lenuța Dimitriu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Georgetel Claudiu Fanea în Dosarul nr. 10.483/296/2020 al Judecătoriei Satu Mare — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.113D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.285D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, excepție ridicată de Vasile Silaghi în Dosarul nr. 9.333/296/2020 al Tribunalului Satu Mare — Secția II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de conexare a cauzelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.285D/2021 la Dosarul nr. 2.113D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care formulează concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere că asupra textului de lege criticat Curtea s-a mai pronunțat în același sens. Cu titlu exemplificativ, invocă Decizia nr. 282 din 23 mai 2013, Decizia nr. 228 din 15 aprilie 2014 și Decizia nr. 430 din 4 iulie 2019, arătând că cele reținute de Curtea Constituțională prin aceste decizii sunt aplicabile și în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 8 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 10.483/296/2020, **Judecătoria Satu Mare — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002**

privind circulația pe drumurile publice. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Georgetel Claudiu Fanea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții pentru care au fost dispuse sancțiunea principală a amenzii și sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile.

8. Prin Încheierea din 22 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 9.333/296/2020, **Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Vasile Silaghi într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții pentru care au fost dispuse sancțiunea principală a amenzii și sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorii acesteia susțin că textul de lege criticat, care prevede suspendarea dreptului de a conduce autoturisme pe drumurile publice pentru o perioadă de 90 de zile, reprezintă o restrângere a dreptului de a conduce, iar, potrivit art. 53 alin. (1) din Constituție, restrângerea exercitării unui drept se poate face numai prin lege, nu și printr-o ordonanță de urgență a Guvernului.

10. În ceea ce privește neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 în integralitatea sa, autorii excepției consideră că aceasta încalcă prevederile art. 1 alin. (3)-(5) din Constituție, având în vedere că adoptarea în regim de urgență a unor norme care limitează sau restrâng dreptul de a conduce și lipsa situației extraordinare care a determinat adoptarea acestei ordonanțe echivalează cu intruziunea nejustificată și nefondată a puterii executive în atribuțiile puterii legislative. De asemenea, autorii excepției susțin că textele criticate încalcă dispozițiile art. 53 din Constituție, întrucât dispozițiile ordonanței de urgență criticate nu prevăd criteriile în baza cărora se individualizează sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce. Astfel, în lipsa existenței unor proceduri clare și previzibile în cuprinsul ordonanței criticate, au fost eludate atribuțiile Parlamentului de a fi singura autoritate care poate dispune restrângerea unor drepturi, împrejurare ce contravine principiului statului de drept reglementat de dispozițiile art. 1 alin. (3)-(5) din Legea fundamentală. Autorii consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 încalcă prevederile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu a fost motivată și nici justificată situația extraordinară sau urgența care să îndreptățească Guvernul să adopte ordonanța contestată, care prin conținutul său prevede o serie de măsuri restrictive de drepturi,

suspendarea/anularea dreptului de a conduce, context de natură a afecta și dreptul de deplasare sau dreptul la muncă.

11. **Judecătoria Satu Mare — Secția civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Subliniază că restrângerea drepturilor invocate de autor nu intervine automat, ci ca sancțiune aplicată în urma nerespectării unor norme ce reglementează regimul circulației pe drumurile publice și nu se referă la un drept fundamental prevăzut în Constituție. Totodată, la momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 erau incidente prevederile art. 114 alin. (4) din Constituția nerevizuită, care nu impuneau existența caracterului urgent în adoptarea ordonanței.

12. **Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, textele criticate fiind în acord cu principiile constituționale referitoare la drepturile și libertățile fundamentale.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit încheierilor de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare. Referitor la stabilirea obiectului excepției de neconstituționalitate, Curtea reține argumentele statuate cu valoare de principiu în jurisprudența sa, în sensul că, în exercitarea controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional trebuie să țină cont de voința reală a părții care a ridicat excepția de neconstituționalitate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 775 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.006 din 18 decembrie 2006, Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2012, și Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017). Tot potrivit celor reținute în jurisprudența sa, Curtea reține că determinarea obiectului excepției de neconstituționalitate este o operațiune care, pe lângă existența unor condiționări formale inerente ce incumbă în sarcina autorului acesteia, poate necesita și o apreciere obiectivă a Curții Constituționale, având în vedere finalitatea urmărită de autor prin ridicarea excepției. O atare concepție se impune tocmai datorită caracterului concret al controlului de constituționalitate exercitat pe cale de excepție (Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, precitată). Așadar, având în vedere motivarea autorilor, Curtea constată că obiectul excepției îl constituie prevederile art. 102 alin. (3) teza a doua lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind

circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în ansamblul său. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Constituie contravenție și se sancționează cu (...) aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai a următoarelor fapte: (...) e) depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.*”

17. Autorii excepției consideră că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3)-(5) privind statul român, separația și echilibrul puterilor în cadrul democrației constituționale și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 25 referitoare la libera circulație, ale art. 41 privind dreptul la muncă, ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile adoptării și limitele ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că atât asupra dispozițiilor art. 102 alin. (3) teza a doua lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, cât și asupra ordonanței, în ansamblul său, s-a mai pronunțat din perspectiva unor critici similare cu cele formulate în prezenta cauză, spre exemplu, prin Decizia nr. 430 din 4 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 9 octombrie 2019, și Decizia nr. 666 din 24 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 25 ianuarie 2018, decizii prin care a constatat constituționalitatea acestora.

19. Referitor la criticile de neconstituționalitate formulate cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în integralitatea sa, prin Decizia nr. 430 din 4 iulie 2019, precitată, paragrafele 27-28, Curtea a constatat netemeinicia acestora, reținând că analiza susținerilor referitoare la respectarea cerințelor constituționale privind adoptarea ordonanței de urgență trebuie făcută în lumina prevederilor constituționale în vigoare la data adoptării ordonanței de urgență. Curtea a mai observat că, din expunerea de motive la proiectul de lege pentru aprobarea ordonanței criticate, rezultă îndeplinirea dublei condiții prevăzute de art. 114 alin. (4) din Constituția nerevizuită, și anume existența cazului excepțional și a urgenței. Concluzia se desprinde din precizările făcute de Guvern în sensul că „amplificarea continuă a fenomenului infracțional, care a căpătat un caracter tot mai dinamic și mai complex, a reclamat soluții viabile de contracarare, concretizate în acest proiect de act normativ, pe de o parte, prin înăsprirea sancțiunilor penale, iar, pe de altă parte, prin incriminarea ca infracțiuni a unor noi fapte”. Totodată, promovarea unui proiect de act normativ asupra regimului circulației pe drumurile publice sub forma unei ordonanțe de urgență „a fost determinată de necesitatea reglementării pe baze noi și în acord cu noile reglementări europene, în cel mai scurt timp, a relațiilor sociale dintr-un domeniu foarte important pentru societatea românească, prelungirea procedurii legislative având consecințe nedorite, uneori dramatice, vizibile pe toate drumurile țării. Promovarea în regim de urgență este determinată, nu în ultimul rând, și de necesitatea îndeplinirii, la termenele convenite, a angajamentelor asumate de România în procesul de armonizare a legislației românești cu aquis-ul comunitar”. Cât privește susținerea referitoare la necesitatea motivării urgenței în cuprinsul ordonanței, dispozițiile art. 114 alin. (4) din Constituția nerevizuită, la care se raportează și în prezenta cauză controlul de

constituționalitate, nu obligau la aceasta, astfel cum stabilesc în prezent prevederile art. 115 din Constituția României, republicată.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței instanței de contencios constituțional, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Cu privire la critica de neconstituționalitate în raport cu art. 53 din Constituție, Curtea reține că autorii invocă faptul că suspendarea exercitării dreptului de a conduce orice autovehicule pe drumurile publice pentru o perioadă de 90 de zile reprezintă o restrângere a unui drept, iar, potrivit art. 53 alin. (1) din Constituție, restrângerea exercitării unui drept se poate face numai prin lege, nu și printr-o ordonanță de urgență a Guvernului. Curtea observă că nici aceasta nu poate fi reținută.

22. Prin Decizia nr. 666 din 24 octombrie 2017, precitată, paragraful 14, Curtea Constituțională a statuat că dreptul de a conduce pe drumurile publice nu se poate confunda cu dreptul la liberă circulație, drept fundamental consacrat de art. 25 din Constituție (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 1420 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 18 decembrie 2009). Prin urmare, nici suspendarea exercitării dreptului de a conduce, pentru o perioadă de 90 de zile, conform textului de lege criticat, nu se poate încadra în ipoteza normativă a art. 53 din Constituție, care are în vedere restrângerea exercițiului unui drept sau al unor libertăți de natură constituțională. Astfel, dreptul la liberă circulație vizează libertatea de mișcare a cetățeanului, textul constituțional reglementând ambele aspecte care formează acest drept fundamental, și anume: libera circulație pe teritoriul României și libera circulație în afara teritoriului țării. Dreptul la liberă circulație, astfel cum este reglementat de Constituție, prin receptarea sa din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, nu include și dreptul de a conduce autovehicule, respectiv de a deține un permis de conducere auto, în acest scop, prevederile constituționale nefăcând referire și la mijloacele de transport prin care se realizează libera circulație. Dispozițiile art. 53 din Constituție, invocate în motivarea excepției, se referă exclusiv la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

prevăzute de Constituție, în timp ce normele legale criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere. Pe de altă parte, este de observat că alin. (1) al art. 53 prevede, între alte situații, că exercițiul unor drepturi poate fi restrâns și pentru apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor. În concluzie, Curtea constată că nu se poate reține încălcarea art. 53 din Constituție, această normă nefiind incidentă.

23. De asemenea, prin Decizia nr. 430 din 4 iulie 2019, precitată, paragrafele 21 și 22, Curtea a reținut că, în cazul săvârșirii unor contravenții la regulile de circulație rutieră, reglementarea prin lege, pe lângă sancțiunea principală a amenzii, precum și a uneia sau a mai multor sancțiuni complementare nu este de natură să pună în discuție incidența prevederilor constituționale ale art. 53, aceste măsuri coercitive având drept scop înlăturarea stării de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise. Prin urmare, art. 53 din Constituție evocat se referă exclusiv la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Constituție, iar prevederile criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere.

24. Așa fiind, Curtea reține că nu poate fi primită critica autorilor, întrucât dreptul de a conduce nu este parte a dreptului constituțional la liberă circulație, ci este un drept condiționat de respectarea normelor legale specifice, iar suspendarea permisului de conducere nu intră în sfera de protecție a libertății de circulație.

25. În ceea ce privește nerespectarea dispozițiilor art. 1 alin. (3)-(5) referitoare la statul român, separația și echilibrul puterilor în cadrul democrației constituționale, obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, precum și a dispozițiilor art. 41 din Constituție privind dreptul la muncă, Curtea reține că aceste susțineri nu pot fi analizate pentru că nu sunt motivate, având în vedere că autorii excepției, deși le invocă formal, nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate. Aceștia nu argumentează în mod concret în ce constă pretinsa relație de contrarietate dintre textul legal criticat și norma constituțională invocată, în lipsa unei motivări nefiind permisă o analiză a fondului, motiv pentru care nu se poate constata nesocotirea vreunei norme fundamentale invocate.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Georgel Claudiu Fanea în Dosarul nr. 10.483/296/2020 al Judecătorei Satu Mare — Secția civilă și de Vasile Silaghi în Dosarul nr. 9.333/296/2020 al Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 102 alin. (3) teza a doua lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în ansamblul său, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Satu Mare — Secția civilă și Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Gabriela-Lenuța Dimitriu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 565

din 5 noiembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 7/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții și pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Alin Eugen Blăjan și Rosita-Elena Blăjan în Dosarul nr. 3.504/117/2020 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, ale art. 37 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 50/1991, excepție ridicată de Eugen Bigan în Dosarul nr. 35.024/3/2020 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, și ale art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991, excepție ridicată de Daniela Petre în Dosarul nr. 5.347/2/2023 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 1.181D/2021, nr. 2.057D/2021 și nr. 1.659D/2025.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 23 octombrie 2025, în prezența avocatului autoarei excepției din Dosarul nr. 1.659D/2025, Alexandru Enăchescu din Baroul București, și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Laurențiu Sorescu, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a conexas dosarele și, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 5 noiembrie 2025, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 3 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.504/117/2020, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 7/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții și pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.** Excepția a fost ridicată de Alin Eugen Blăjan și Rosita-Elena

Blăjan într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ, respectiv anularea unui certificat de urbanism.

4. Prin Încheierea din 13 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 35.024/3/2020, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 50/1991.** Excepția a fost ridicată de Eugen Bigan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cauze privind refuzul nejustificat de eliberare a unui certificat de atestare/a unei adeverințe privind edificarea unei construcții constând în consolidarea și supraetajarea imobilului existent.

5. Prin Încheierea din 3 decembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 5.347/2/2023, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991.** Excepția a fost ridicată de Daniela Petre — care a formulat o cerere de intervenție accesorie — în calea de atac a recursului formulat într-o cauză având ca obiect anularea unor acte administrative, respectiv a unor adeverințe privind edificarea construcțiilor executate fără autorizație de construire și pentru care s-a împlinit termenul de prescripție.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că modificarea art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 prin Legea nr. 7/2020 este legată de posibilitatea intabulării construcțiilor edificate fără autorizație de construire, atunci când este împlinit termenul de prescripție al răspunderii contravenționale prevăzute de art. 31 din Legea nr. 50/1991, iar sancțiunile prevăzute de lege nu mai pot fi aplicate.**

7. Se menționează că, anterior acestei modificări legislative, construcțiile edificate fără autorizație de construire erau considerate nefinalizate și, în consecință, nu puteau fi intabulate în cartea funciară, nici măcar prin invocarea în instanță a mecanismului accesiunii imobiliare artificiale, ținând cont de aspectele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, potrivit căreia lipsa autorizației de construire sau nerespectarea prevederilor acesteia, precum și lipsa procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor constituie impedimente pentru recunoașterea pe cale judiciară, în cadrul acțiunii în constatare, a dreptului de proprietate asupra unei construcții realizate de către proprietarul terenului cu materialele proprii.

8. Se afirmă că, începând cu data de 6 ianuarie 2020, în vederea corelării acestei modificări aduse art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 cu norma metodologică de aplicare a Legii nr. 50/1991, a fost abrogat art. 59 alin. (3) din normă care reglementa expres instituția autorizației de construire pentru intrarea în legalitate.

9. Se apreciază că, prin efectul noii reglementări, există trei categorii de contravenienți, respectiv: (i) persoane care au săvârșit o faptă contravențională anterior datei de 11 ianuarie 2017, care nu au fost sancționate contravențional și pentru a căror faptă contravențională s-a împlinit termenul de trei ani de

prescripție a răspunderii contravenționale, iar, în virtutea noii reglementări, au posibilitatea legală de a intra într-o procedură care să conducă la intabularea în cartea funciară a construcției edificate fără autorizație de construire; (ii) persoane care au săvârșit fapta contravențională ulterior datei de 11 ianuarie 2017, dar care nu au fost sancționate contravențional și nu beneficiază de prevederile art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991, întrucât termenul de prescripție nu s-a împlinit, însă vor beneficia de aceste norme când se va împlini acest termen; (iii) persoane care au săvârșit fapta contravențională oricând în intervalul anilor 2001-2020 și cărora le-a fost aplicată o sancțiune contravențională, însă acestea nu beneficiază nici de prevederile art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991, nici de remediul intrării în legalitate în vederea obținerii unei autorizații de construire, din cauza abrogării art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991.

10. Or, fapta comisivă de a executa o lucrare fără autorizație de construire este identică, întrunește aceleași elemente ale ilicitului contravențional, și există în mod vădit o diferență majoră de tratament sancționator aplicabil persoanelor care au săvârșit una și aceeași faptă contravențională, sens în care se produce o discriminare flagrantă între cele trei categorii de contravenienți. Astfel, dispozițiile art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991, coroborate cu abrogarea art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, încalcă în mod grav prevederile constituționale invocate, determinând o discriminare majoră dată de discrepanța de regim sancționator diferit aplicabil unor persoane aflate în situații identice.

11. Se mai susține că textul de lege criticat induce o diferențiere artificială între persoane aflate în situații juridice identice, respectiv cele care au edificat construcții fără autorizație de construire, prin raportare la un criteriu subiectiv și aleatoriu, și anume împlinirea termenului de prescripție pentru sancționarea contravențională a acestei fapte.

12. Se afirmă că persoanele care au fost sancționate contravențional pentru edificarea unei construcții fără autorizație de construire nu mai au posibilitatea să își înscrie în cartea funciară dreptul de proprietate asupra construcției realizate în condițiile menționate, spre deosebire de persoanele care nu au fost sancționate pentru săvârșirea aceleiași contravenții în interiorul termenului de prescripție. Neaplicarea unei sancțiuni contravenționale pentru edificarea unei construcții fără autorizație de construire nu poate reprezenta decât o consecință a pasivității organului de control, însă aceasta constituie un element exterior voinței și conduitei persoanelor aflate în situația respectivă, care nu ar trebui să inducă nicio diferențiere juridică, sub aspectul respectării dreptului de proprietate, în raport cu cei care nu au beneficiat de aceeași pasivitate a organului de control.

13. Mai mult decât atât, în cazul persoanelor sancționate contravențional, imposibilitatea intabulării dreptului de proprietate asupra construcției poate fi asimilată unei a doua sancționări, intervenind astfel, în cazul acestora, o dublă sancțiune, fiind în mod evident discriminate comparativ cu persoanele care nu au fost sancționate contravențional, acestea devenind astfel privilegiate în raport cu prima categorie, deși unicul criteriu de diferențiere dintre cele două situații îl reprezintă conduita organului de control în planul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu.

14. Se menționează că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență, pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rezonabil (Decizia nr. 423 din 10 mai 2007), însă, în cazul persoanelor vizate de

textul de lege analizat, situația juridică în care se află acestea este identică, motiv pentru care și tratamentul juridic aplicat ar trebui să fie identic.

15. Se afirmă că textul de lege criticat se află în contradicție și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament făcută între persoane aflate în situații analoage trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă (Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, paragraful 33), exigență ce nu este respectată de art. 37 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 50/1991.

16. În Dosarul nr. 1.659D/2025 se afirmă că textul de lege criticat a fost interpretat de instanța de fond — Tribunalul București investit cu o cerere de anulare a unor adeverințe de edificare — în sensul că pentru cele două imobile în discuție nu se puteau emite adeverințe de edificare atâta vreme cât edificarea se făcuse în temeiul unor autorizații de construire (ulterior suspendate prin efectul unei hotărâri judecătorești). Or, în opinia instanței de fond, existența autorizației de construire (chiar suspendate) ar înlătura posibilitatea de aplicare a dispozițiilor art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991, text care ar avea în vedere numai edificarea în lipsa unei autorizații de construire.

17. Astfel, se susține, în esență, că dispozițiile art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 nu îndeplinesc condițiile de claritate, precizie și previzibilitate pe care trebuie să le satisfacă un text de lege, întrucât nu permit subiectelor de drept să înțeleagă dacă legiuitorul a avut în vedere emiterea adeverinței de edificare și în ipoteza unei construcții edificate fără o autorizație valabilă sau care la acel moment era suspendată. În acest sens se invocă jurisprudența Curții Constituționale și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la calitatea legii, respectiv deciziile nr. 363 din 7 mai 2015 și nr. 51 din 16 februarie 2016, precum și hotărârile din 5 ianuarie 2000, 4 mai 2000, 25 ianuarie 2007 și 24 mai 2007, pronunțate în cauzele *Beyeler împotriva Italiei* (paragraful 109), *Rotaru împotriva României* (paragraful 52), *Sissanis împotriva României* (paragraful 66) și *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României* (paragraful 34).

18. **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că textul criticat contravine prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât nu este de natură să evidențieze vreo deosebire fundamentală de situație juridică, care să susțină tratamentul diferit instituit de legiuitor, între persoanele care au executat lucrări de construire fără autorizație de construire și care au fost sancționate contravențional în temeiul art. 26 din Legea nr. 50/1991, respectiv persoanele care au executat lucrări de construire fără autorizație și nu au fost sancționate contravențional înăuntrul termenului de prescripție instituit de art. 31 din aceeași lege pentru constatarea contravenției și aplicarea sancțiunii. Ca atare, în lipsa unei motivări de natură să justifice, în mod obiectiv, cu date concrete, situația diferită a categoriilor vizate, de constructori fără autorizație, măsura de intrare în legalitate a construcțiilor astfel executate, prevăzută de legiuitor prin art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991, constituie un beneficiu/o favoare de la a cărui/cărei recunoaștere sunt excluse persoanele care au construit fără autorizație și au fost sancționate contravențional înăuntrul termenului de prescripție prevăzut de art. 31 din același act normativ.

19. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că persoanele sancționate contravențional în temeiul Legii nr. 50/1991 se află într-o situație diferită de cele care nu mai pot fi sancționate ca urmare a împlinirii termenului de prescripție.

20. Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

21. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

22. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse de autorii excepției din Dosarul nr. 1.181D/2021, susținerile reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate prezent la ședința publică, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

24. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit dispozițiilor încheierilor de sesizare, dispozițiile art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 7/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții și pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, ale art. 37 alin. (6) teza a doua și, respectiv, ale art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991. Însă, având în vedere art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căruia „*Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta*”, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul cuprins: „*Dreptul de proprietate asupra construcțiilor se înscrie în cartea funciară în baza unui certificat de atestare, care să confirme că edificarea construcțiilor s-a efectuat conform autorizației de construire și că există proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, sau, după caz, a unei adeverințe/unui certificat de atestare a edificării construcției. În cazul construcțiilor pentru care execuția lucrărilor s-a realizat fără autorizație de construire, iar împlinirea termenului de prescripție prevăzut la art. 31 nu mai permite aplicarea sancțiunilor, certificatul de atestare/adeverința privind edificarea construcției va fi emis/emisă în baza unei expertize tehnice cu privire la respectarea cerințelor fundamentale aplicabile privind calitatea în construcții, inclusiv cu încadrarea în reglementările de urbanism aprobate, care să confirme situația actuală a construcțiilor și respectarea dispozițiilor în materie și a unei documentații cadastrale. În situația în care în expertiza tehnică se constată neîndeplinirea tuturor cerințelor fundamentale și a celor relative la încadrarea în reglementările de urbanism, nu se eliberează certificatul de atestare/adeverința privind edificarea construcției.*”

25. Curtea observă că dispozițiile de lege criticate fac trimitere la art. 31 din Legea nr. 50/1991, potrivit căruia „*Dreptul*

de a constata contravențiile și de a aplica amenziile prevăzute la art. 26 se prescrie în termen de 3 ani de la data săvârșirii faptei.”

26. Autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate contravin art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și art. 16 referitor la egalitatea în drepturi din Constituție.

27. Cu titlu prealabil, Curtea observă că, referitor la Legea nr. 50/1991, în jurisprudența sa, spre exemplu prin Decizia nr. 142 din 13 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 8 mai 2019, paragrafele 41 și 42, a reținut că această lege reglementează condițiile în care trebuie să aibă loc executarea lucrărilor de construcții, stabilind în sarcina deținătorului titlului de proprietate asupra unui imobil — teren și/sau construcții — anumite obligații ce derivă din necesitatea protejării interesului general pe care urbanismul și amenajarea teritoriului, precum și securitatea și siguranța în construcții îl reprezintă. Curtea a reținut, de asemenea, că prin obligația obținerii autorizației de construire și prin tragerea la răspundere a celor care nu respectă această obligație se protejează drepturile și libertățile celorlalte persoane, iar activitatea de edificare sau desființare a construcțiilor de orice natură trebuie să se supună rigorilor legii. Curtea a arătat, totodată, că obligația obținerii autorizației de construcție are drept scop prevenirea consecințelor negative în cazul unor construcții necorespunzătoare, astfel încât îndeplinirea acestei obligații are în vedere prevenirea consecințelor unor sinistre în cazul executării unor construcții necorespunzătoare, ceea ce justifică reglementarea restrictivă, prin Legea nr. 50/1991, a autorizării executării lucrărilor de construcții. Așa fiind, amplasarea, proiectarea, executarea și funcționarea construcțiilor sunt operațiuni care trebuie să respecte planurile de urbanism și amenajare a teritoriului, precum și anumite standarde de calitate și siguranță. Curtea a subliniat, totodată, faptul că relevante în acest sens sunt și dispozițiile art. 1 pct. 2 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevăd că statele semnatare ale Convenției pot „adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general (...)”. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 19 decembrie 1989, pronunțată în Cauza *Mellacher și alții împotriva Austriei*, paragraful 45, a statuat că astfel de legi sunt necesare și obișnuite în domeniul construcțiilor, care, în societățile moderne, sunt o preocupare centrală a politicilor economice și sociale. Pentru a implementa astfel de politici, legislativul trebuie să aibă o largă marjă de apreciere atât în ceea ce privește stabilirea existenței unei probleme de interes public ce necesită măsuri de control, cât și în alegerea unor modalități de aplicare detaliate pentru implementarea măsurilor vizate. Totodată, la paragraful 48 al Deciziei nr. 142 din 13 martie 2019, precitată, Curtea a constatat că faptele de nerespectare a prevederilor Legii nr. 50/1991 constituie infracțiuni sau, după caz, contravenții, în funcție de gravitatea faptei și importanța valorii sociale ocrotite.

28. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991, din perspectiva evoluției cadrului legislativ, Curtea observă că prin articolul unic pct. 7 din Legea nr. 197/2016 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 1 noiembrie 2016, la art. 37 din Legea nr. 50/1991, după alin. (5), s-a introdus alin. (6), potrivit căruia „*Dreptul de proprietate asupra construcțiilor se înscrie în cartea funciară în baza unui certificat de atestare, care să confirme că edificarea construcțiilor s-a efectuat conform autorizației de construire și că există proces-verbal de recepție*

la terminarea lucrărilor, sau, după caz, a unui certificat de atestare a edificării construcției, eliberate de autoritatea administrației publice locale competente, care să confirme situația juridică actuală a construcțiilor și respectarea dispozițiilor în materie și a unei documentații cadastrale.” Ulterior, dispozițiile art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 au fost modificate prin art. II pct. 14 din Legea nr. 7/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții și pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 8 ianuarie 2020, având în prezent forma criticată prin prezenta excepție de neconstituționalitate.

29. Analizând dispozițiile de lege criticate, Curtea reține că, potrivit art. 37 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 50/1991, dreptul de proprietate privată asupra construcțiilor se înscrie în cartea funciară în două ipoteze, respectiv în baza unui certificat de atestare, dacă sunt îndeplinite, în mod cumulativ, condițiile potrivit cărora edificarea construcțiilor s-a efectuat conform autorizației de construire și există proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, și în baza unei adeverințe/unui certificat de atestare a edificării construcției.

30. De asemenea, Curtea reține că, potrivit art. 37 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 50/1991, pentru eliberarea certificatului de atestare/adeverinței privind edificarea construcției este necesar să fie îndeplinite următoarele condiții: împlinirea termenului de prescripție prevăzut de art. 31 și efectuarea unei expertize tehnice cu privire la respectarea cerințelor fundamentale aplicabile privind calitatea în construcții, inclusiv cu încadrarea în reglementările de urbanism aprobate, care să confirme situația actuală a construcțiilor și respectarea dispozițiilor în materie și întocmirea documentației cadastrale.

31. Totodată, Curtea mai reține că art. 31 din Legea nr. 50/1991 reglementează termenul de prescripție a constatării și aplicării sancțiunii contravenționale. Astfel, dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenziile prevăzute la art. 26 se prescrie în termen de 3 ani de la data săvârșirii faptei.

32. Cu privire la momentul de la care curge termenul de prescripție a răspunderii contravenționale pentru contravențiile prevăzute de art. 26 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 50/1991, prin Decizia nr. 16 din 20 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1047 din 9 noiembrie 2020, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2021, raportate la dispozițiile art. 31 coroborate cu cele ale art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991, termenul de prescripție a răspunderii contravenționale pentru contravențiile prevăzute de art. 26 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 50/1991, constând în executarea, fără autorizație de construire, a unei construcții ce cuprinde toate elementele structurale necesare pentru a fi considerată terminată la data constatării contravenției, curge de la data terminării în fapt a construcției.

33. Sintetizând criticile autorilor excepției, Curtea reține că aceștia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate, pe de o parte, instituie discriminări între persoane aflate în situații juridice identice, respectiv persoane care au edificat construcții fără autorizație de construire și au fost sancționate contravențional pentru nerespectarea legii și persoane care au edificat construcții fără autorizație de construire și nu au fost sancționate contravențional în termenul de trei ani prevăzut de art. 31 din aceeași lege, prin raportare la un criteriu subiectiv și aleatoriu, și anume împlinirea termenului de prescripție pentru sancționarea contravențională a acestei fapte. Pe de altă parte, se susține că aceste norme nu îndeplinesc condițiile de claritate

și previzibilitate pe care trebuie să le satisfacă un text de lege, întrucât nu permit subiectelor de drept să înțeleagă dacă legiuitorul a avut în vedere emiterea adeverinței de edificare și în ipoteza unei construcții edificate fără o autorizație valabilă sau care la acel moment era suspendată.

34. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, deoarece, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, principiul egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

35. Din analiza cadrului normativ privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, Curtea reține că Legea nr. 50/1991, în situația edificării construcțiilor fără autorizație de construire, reglementează două modalități de intrare în legalitate.

36. Astfel, în ipoteza în care a fost aplicată constructorului o sancțiune contravențională în interiorul termenului de trei ani de prescripție a răspunderii contravenționale, potrivit art. 28 alin. (1)-(3) din Legea nr. 50/1991, odată cu aplicarea amenzii pentru contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. a) și b) se dispune oprirea executării lucrărilor, precum și, după caz, luarea măsurilor de încadrare a acestora în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia, într-un termen stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției. Decizia menținerii sau a desființării construcțiilor realizate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia se va lua de către autoritatea administrației publice competente, pe baza planurilor urbanistice și a regulamentelor aferente, avizate și aprobate în condițiile legii, sau, după caz, de instanță. Măsura desființării construcțiilor se aplică și în situația în care, la expirarea termenului de intrare în legalitate stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției, contravenientul nu a obținut autorizația necesară.

37. Cu privire la termenul de intrare în legalitate stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției, prin Decizia nr. 10 din 28 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1033 din 29 octombrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 50/1991, în ipoteza în care partea nu a demarat sau nu a finalizat, în termenul acordat, procedura de intrare în legalitate, iar autoritatea nu a obținut o hotărâre de demolare a construcției, termenul stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției este unul de recomandare.

38. Ca atare, constructorul sancționat contravențional pentru edificarea construcției fără autorizație de construire poate depune la autoritatea administrației publice competente documentația necesară în vederea emiterii autorizației de construire și, în cazul refuzului acesteia, se poate adresa instanței judecătorești.

39. În ceea ce privește cea de a doua ipoteză, respectiv atunci când construcția a fost edificată fără autorizație de construire și constructorul nu a fost sancționat contravențional în termenul de trei ani prevăzut de art. 31 din Legea nr. 50/1991, acesta își poate înscrie în cartea funciară dreptul de proprietate în baza unei adeverințe/unui certificat de atestare a edificării construcției emise/emis în baza unei expertize tehnice cu privire la respectarea cerințelor fundamentale aplicabile privind calitatea în construcții, inclusiv cu încadrarea în

reglementările de urbanism aprobate, care să confirme situația actuală a construcțiilor și respectarea dispozițiilor în materie și a unei documentații cadastrale. Însă, în situația în care în expertiza tehnică se constată neîndeplinirea cerințelor și reglementărilor menționate, nu se eliberează certificatul de atestare/adeverința privind edificarea construcției.

40. Având în vedere cele menționate, Curtea constată că persoanele care au edificat construcții fără autorizație de construire și au fost sancționate contravențional în temeiul art. 26 din Legea nr. 50/1991 sunt în aceeași situație, din perspectiva edificării construcțiilor fără autorizație de construire, cu persoanele care au edificat construcții fără autorizație de construire și nu au fost sancționate contravențional în termenul de trei ani prevăzut de art. 31 din aceeași lege, iar legiuitorul a prevăzut pentru ambele categorii de persoane modalități pentru intrarea în legalitate, așa încât nu se poate reține încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, din perspectiva existenței vreunei discriminări.

41. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căreia dispozițiile art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 sunt lipsite de claritate și previzibilitate, întrucât nu permit subiectelor de drept să înțeleagă dacă legiuitorul a avut în vedere emiterea adeverinței de edificare și în ipoteza unei construcții edificate fără o autorizație valabilă sau care la acel moment era suspendată, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013). Totodată, prin Decizia nr. 772 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 3 mai 2017, paragrafele 22 și 23, Curtea Constituțională s-a referit la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotiniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, și Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Rolul decizional

conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor.

42. Aplicând aceste considerente de principiu în cauza de față, Curtea observă că dispozițiile criticate stabilesc cu claritate că, în cazul construcțiilor pentru care execuția lucrărilor s-a realizat fără autorizație de construire, certificatul de atestare/adeverința privind edificarea construcției va fi emis/emisă în baza unei expertize tehnice cu privire la respectarea cerințelor fundamentale aplicabile privind calitatea în construcții, inclusiv cu încadrarea în reglementările de urbanism aprobate, care să confirme situația actuală a construcțiilor și respectarea dispozițiilor în materie și a unei documentații cadastrale, așa încât destinatarii normei își pot adapta conduita la ipoteza normei juridice analizate. Prin urmare, dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, întrunind condițiile de claritate și previzibilitate circumscrise principiului legalității.

43. Având în vedere aceste argumente, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 este neîntemeiată.

44. De altfel, prin Decizia nr. 10 din 28 iunie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, paragrafele 102 și 104-109, instanța supremă a reținut că, în plus, față de mecanismul intrării în legalitate reglementat de art. 28 din Legea nr. 50/1991 în modalitatea autorizării post-factum, începând cu data de 11 ianuarie 2020, prin art. II pct. 14 din Legea nr. 7/2020 a fost introdus în cuprinsul Legii nr. 50/1991 un mecanism suplimentar de intrare în legalitate, prin adăugarea unei noi teze în art. 37 alin. (6), însă nu sub forma emiterii unei autorizații de construire post-factum, ci sub forma intabulării directe a acestor construcții fără autorizație și fără recepție, în baza unui certificat de atestare/unei adeverințe privind edificarea construcției și a unei documentații cadastrale. Textul art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991, astfel cum a fost modificat, trebuie corelat cu textul omolog al art. 37 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevede că pentru intabulare este necesar un certificat de atestare care să confirme că edificarea construcțiilor s-a efectuat conform autorizației de construire și trebuie să existe un proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor. Rezultă din aceste dispoziții că în cazul nerespectării normelor privind autorizația de construire, după modificările legislative intervenite la începutul anului 2020, intrarea în legalitate se poate realiza în funcție de situația în care se regăsește constructorul la momentul constatării: în timpul perioadei de aplicare a sancțiunii contravenționale, respectiv după împlinirea termenului de prescripție a acesteia. Astfel, intrarea în legalitate prin intabularea directă a construcției realizate fără autorizație și recepție poate avea loc ulterior împlinirii termenului de prescripție a răspunderii contravenționale, în timp ce, anterior împlinirii termenului de prescripție a răspunderii contravenționale sau penale, intrarea în legalitate se poate realiza prin autorizarea post-factum dispusă de autoritatea competentă odată cu dispunerea sancțiunii contravenționale sau penale principale. Deși este vorba despre situații-premisă diferite, intrarea în legalitate prin efectuarea condițiilor urbanistice pentru lucrările efectuate cu nerespectarea autorizațiilor de construcție eliberate este regula și cerința principală avută în vedere de către legiuitor, iar refuzul eliberării autorizațiilor de construcție/modificatoare poate fi justificat numai prin prisma nerespectării cerințelor urbanistice, respectiv de imposibilitatea iremediabilă de integrare a construcției realizate în cadrul construit preexistent. Chiar dacă actualul cadru normativ în materia urbanismului și a regimului juridic al construcțiilor este rezultatul unor intervenții legislative succesive în scopul

disciplinării conduitei în domeniul executării lucrărilor de construire sau desființare a construcțiilor, finalitatea dorită este „salvarea” construcțiilor autorizabile. Fără a nega pericolul social al faptelor de construire fără a obține în prealabil autorizațiile necesare, nu poate fi omis faptul că viziunea legiuitorului a fost aceea de a încerca menținerea acestor construcții, în măsura în care întrunesc condițiile urbanistice de integrare în cadrul construit preexistent, precum și toate condiționările legale aplicabile.

46. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alin Eugen Blăjan și Rosita-Elena Blăjan în Dosarul nr. 3.504/117/2020 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de Eugen Bigan în Dosarul nr. 35.024/3/2020 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și de Daniela Petre în Dosarul nr. 5.347/2/2023 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 noiembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

**privind stabilirea nivelului comisionului de gestiune și al comisionului unic de analiză
în cadrul programului „Noua casă”**

Având în vedere prevederile art. 2 lit. b) din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 717/2009 privind aprobarea normelor de implementare a programului „Noua casă”, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Pentru anul 2026 se aprobă comisionul de gestiune al garanțiilor acordate de Fondul Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii — S.A. — IFN (FNGCIMM), în numele și contul statului român, în cadrul programului „Noua casă”, la nivelul de 0,15% pe an calculat la soldul garanției statului.

(2) Pentru anul 2026 se aprobă comisionul unic de analiză de 0,15% pe an din valoarea promisiunii de garantare emise de Fondul Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii — S.A. — IFN (FNGCIMM) în cadrul programului „Noua casă”.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 7 aprilie 2026.
Nr. 400.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN**privind aprobarea condițiilor și procedurilor specifice pentru stabilirea și plata majorării pentru munca suplimentară efectuată de polițiștii de penitenciare, precum și a activităților deosebite cu caracter operativ sau neprevăzut pentru care se acordă acest drept**

În temeiul prevederilor art. XVIII alin. (2), (4) și (8) din Legea nr. 141/2025 privind unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 592/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările ulterioare, și ale art. 195 alin. (1) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Munca suplimentară prestată în anul 2026, în cadrul activităților deosebite cu caracter operativ sau neprevăzut, de către polițiștii de penitenciare, peste programul normal de lucru, care nu se poate compensa cu timp liber corespunzător în următoarele 90 de zile după prestarea acesteia, se plătește cu drepturile salariale corespunzătoare pentru orele prestate peste programul normal de lucru la care se adaugă o majorare de 70% din salariul de funcție, proporțional cu orele efectiv prestate peste programul normal de lucru.

(2) Munca suplimentară prestată în alte condiții decât cele prevăzute la alin. (1) se compensează numai cu timp liber corespunzător în termen de 90 de zile după prestarea acesteia.

(3) Prestarea muncii suplimentare se realizează cu respectarea prevederilor legale în vigoare privind programul de lucru și formele de organizare a acestuia.

Art. 2. — (1) Munca suplimentară se determină astfel: total timp de muncă lucrat conform prezenței din pontaj – fondul de timp individual.

Fondul de timp individual se determină după următoarea formulă:

$$F_{ti} = F_{tl} - F_{ta},$$

din care:

F_{ti} = fondul de timp individual;

F_{tl} = fondul de timp al lunii stabilit ca număr de zile lucrătoare din lună x durata programului normal de muncă;

F_{ta} = fondul de timp corespunzător zilelor absente de la serviciu stabilit ca număr de zile lucrătoare de absență x durata programului normal de muncă.

(2) În cadrul orelor prestate ca muncă suplimentară determinate potrivit alin. (1) se evidențiază activitățile deosebite cu caracter operativ sau neprevăzut.

Art. 3. — (1) În cazul polițiștilor de penitenciare pentru care durata programului normal de muncă este stabilită prin dispoziții legale specifice, se aplică aceste dispoziții, evidențierea orelor suplimentare efectuându-se potrivit acestor reglementări.

(2) Dispozițiile legale privind prestarea și, după caz, plata muncii în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează rămân aplicabile.

Art. 4. — (1) Compensarea orelor suplimentare se realizează prin acordarea timpului liber corespunzător, respectând ordinea cronologică a efectuării acestora.

(2) Timpul liber corespunzător se acordă pentru munca suplimentară prestată și constă în alocarea unui număr echivalent de ore libere plătite, corespunzător orelor suplimentare efectuate peste timpul normal de lucru.

Art. 5. — (1) În cazul în care compensarea cu timp liber corespunzător a muncii suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (1) nu este posibilă în termenul de 90 de zile, majorarea se plătește în luna următoare expirării termenului respectiv, prin adăugarea acestei majorări la drepturile salariale aferente lunii anterioare și la cele corespunzătoare muncii suplimentare prestate în aceste condiții, pentru care nu a fost acordat timp liber corespunzător.

(2) Drepturile salariale corespunzătoare muncii suplimentare și majorarea se stabilesc proporțional cu orele efectiv prestate peste programul normal de lucru și necompensate cu timp liber corespunzător în condițiile art. 1 alin. (1) și se determină pe baza raportului dintre salariul de funcție și durata timpului normal de lucru din luna în care s-a efectuat munca suplimentară.

Art. 6. — Sunt considerate activități deosebite cu caracter operativ sau neprevăzut acele activități care se realizează în una dintre următoarele condiții:

a) vizează siguranța obiectivelor. Pot fi considerate astfel de activități, fără a se limita la acestea: activitățile turelor/schimburilor operative din cadrul locurilor de deținere, precum și cele ale grupelor de intervenție;

b) implică în mod direct acordarea drepturilor persoanelor private de libertate. Pot fi considerate astfel de activități, fără a se limita la acestea: activitățile structurii medicale (asistența medicală a persoanelor private de libertate), cele ale structurii operative (asigurarea plimbărilor și vizitelor persoanelor private de libertate) sau cele ale structurii administrative (asigurarea hranei și condițiilor minime de cazare a persoanelor private de libertate);

c) asigură desfășurarea misiunilor de escortare. Pot fi considerate astfel de activități, fără a se limita la acestea: activitățile de escortare la punctele de lucru, la organele judiciare, la unități medicale sau în alte locuri din afara unității de detenție, escortarea pentru participarea la funeralii sau pentru participarea la activități de reintegrare socială;

d) au caracter neprevăzut și implicații semnificative asupra activității specifice din penitenciare sau la nivelul întregului sistem. Pot fi considerate astfel de activități, fără a se limita la acestea: activitățile legate de punerea în libertate a persoanelor private de libertate, cele care privesc controalele inopinate, activitățile urgente legate de bugetul instituției, de investiții, de achiziții publice, indiferent de sistemul de finanțare, de salarizare și acordare a unor drepturi, contabilitate sau cele administrative, precum și activitățile neprevăzute care țin de conducerea, reprezentarea, angajarea și coordonarea instituției.

Art. 7. — (1) Prestarea muncii suplimentare se realizează în baza dispoziției scrise a șefului ierarhic, aprobată de directorul unității, prevăzută în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) În cazul orelor suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (1) și necompensate cu timp liber corespunzător în următoarele 90 de zile, dispoziția emisă trebuie să menționeze, în mod obligatoriu, încadrarea activității dispuse în una dintre condițiile prevăzute la art. 6.

(3) Dispunerea în scris a muncii suplimentare se va consemna, de regulă, anterior efectuării sau în maximum două zile lucrătoare de la prestarea acesteia.

(4) În cazul misiunilor externe, efectuarea muncii suplimentare se realizează în baza notei de oportunitate aprobate de ordonatorul principal de credite. Raportul privind rezultatele deplasării în străinătate în interes de serviciu trebuie să includă mențiunea privind numărul de ore suplimentare prestate, precum și încadrarea activității desfășurate în una dintre condițiile prevăzute la art. 6.

(5) În situații deosebite care impun deplasarea în afara localității în care se află instituția/unitatea, persoana care a efectuat muncă suplimentară pe durata misiunii are obligația de a întocmi o notă-raport, pe care o înaintează spre avizarea șefului ierarhic și aprobarea directorului unității, în termen de cel mult două zile lucrătoare de la întoarcerea din misiune. Notă-raport trebuie să conțină mențiunea privind numărul de ore suplimentare prestate, precum și încadrarea activității desfășurate în una dintre condițiile prevăzute la art. 6.

(6) Dispozițiile emise pentru efectuarea orelor suplimentare în condițiile art. 1 alin. (1), anterior intrării în vigoare a prezentului ordin, vor fi completate cu mențiuni privitoare la încadrarea, după caz, în una dintre condițiile prevăzute la art. 6, conform modelului prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 8. — (1) Plata majorării pentru munca suplimentară, prestată în condițiile art. 1 alin. (1), se efectuează cu aprobarea ordonatorului ierarhic superior, pe baza unui raport justificativ al ordonatorului de credite la nivelul căruia s-a prestat munca suplimentară, în care sunt prezentate motivele pentru care nu a fost posibilă acordarea timpului liber corespunzător, potrivit anexei nr. 2 care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Raportul justificativ este însoțit de centralizatorul lunar al fiecărei structuri, potrivit anexei nr. 3 care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Ordonatorii de credite desemnează persoanele din fiecare structură cu atribuții de întocmire a centralizatorului lunar prevăzut la alin. (2). Centralizatorul se avizează de către șeful ierarhic și se aprobă de către ordonatorul de credite al instituției/unității la nivelul căreia s-a prestat munca suplimentară sau, după caz, de persoanele delegate potrivit competențelor.

(4) Raportul justificativ aprobat de ordonatorul ierarhic superior, însoțit de centralizatoarele lunare, se comunică structurii financiar-contabile, până la data de 5 a lunii în care se efectuează plata.

(5) În cazul în care centralizatorul lunar prevăzut la alin. (2) vizează orele suplimentare prestate de conducătorul instituției/unității, aprobarea acestuia se realizează de persoanele delegate, potrivit competențelor, la nivelul ordonatorului secundar sau terțiar de credite din bugetul căruia se efectuează plata.

(6) În cazul în care conducătorul instituției/unității are calitatea de șef ierarhic nemijlocit al persoanei care a prestat ore suplimentare, avizarea centralizatorului lunar prevăzut la alin. (2) se realizează, după caz, de către un director general adjunct sau un director adjunct.

Art. 9. — (1) Plata majorării pentru munca suplimentară efectuată în condițiile art. 1 alin. (1) se efectuează astfel încât să se încadreze în limita de 3% din suma salariilor de funcție,

salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a salariilor de comandă de la nivelul bugetului centralizat al Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(2) În aplicarea alin. (1), lunar, până pe data de 15 a fiecărei luni, ordonatorii de credite din sistemul penitenciar analizează influența bugetară a majorării de 70% aferente orelor suplimentare efectuate în condițiile art. 1 alin. (1) ce urmează a fi plătite în luna următoare și dispun măsuri în vederea încadrării în limita de 3% din suma salariilor de funcție, salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a salariilor de comandă aferente lunii în care a fost prestată munca suplimentară.

(3) Pentru plata orelor suplimentare efectuate în condițiile art. 1 alin. (1), lunar vor fi solicitate fondurile necesare, cu ocazia deschiderilor de credite bugetare, în condițiile respectării prevederilor alin. (2); în acest sens, ordonatorii de credite vor completa și vor transmite la Administrația Națională a Penitenciarelor situația al cărei model este prevăzut în anexa nr. 4 care face parte integrantă din prezentul ordin.

(4) Lunar, cu ocazia centralizării solicitărilor de deschidere de credite bugetare, Administrația Națională a Penitenciarelor verifică dacă fondurile solicitate pentru plata majorării de 70% aferentă orelor suplimentare preconizate a se achita se încadrează în limita de 3% din suma salariilor de funcție, salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a salariilor de comandă, la nivelul fiecărei unități, și repartizează fondurile deschise cu această destinație.

(5) Plata lunară a orelor suplimentare efectuate în condițiile art. 1 alin. (1) necompensate cu timp liber corespunzător în termen de 90 de zile se realizează de către fiecare ordonator de credite, după aprobarea ordonatorului superior de credite a raportului justificativ prevăzut la art. 8, cu condiția încadrării în limita plafonului de 3% și în bugetul aprobat. După efectuarea plății, ordonatorii de credite vor completa și vor transmite la Administrația Națională a Penitenciarelor situația privind orele prestate peste programul normal de lucru (ore suplimentare) și plata acestora, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 5 care face parte integrantă din prezentul ordin.

(6) Fondurile disponibile pentru majorarea de 70% aferentă orelor suplimentare, rămase până la atingerea limitei de 3% stabilite la nivelul bugetului centralizat al Administrației Naționale a Penitenciarelor, pot fi repartizate pentru plata orelor suplimentare neachitate, comunicate conform situației din anexa nr. 5, în situații de excepție apreciate ca atare de conducerea Administrației Naționale a Penitenciarelor, în temeiul notei justificative prezentate de către unitățile care se confruntă cu astfel de împrejurări.

Art. 10. — (1) Munca suplimentară efectuată în condițiile art. 1 alin. (1) se poate plăti numai dacă efectuarea orelor suplimentare a fost dispusă de șeful ierarhic în scris, fără a se depăși plafonul de 180 de ore anual.

(2) În cazuri cu totul deosebite, munca suplimentară se poate efectua și peste acest plafon, dar nu mai mult de 360 de ore anual. Munca suplimentară se poate plăti și peste 180 de ore anual, dacă a fost prestată pentru limitarea și înlăturarea consecințelor situațiilor de urgență și/sau pentru menținerea ordinii și siguranței publice, cu respectarea condiționalității prevăzute de prezentul ordin.

Art. 11. — (1) Ordonatorii de credite și șefii de structuri din sistemul administrației penitenciare răspund de utilizarea eficientă a resurselor umane și de timp, urmărindu-se limitarea muncii suplimentare prestate, fără afectarea gradului de siguranță a misiunilor și în condițiile respectării regulamentului privind siguranța locurilor de deținere din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), munca suplimentară va fi distribuită în mod echilibrat, astfel încât să aibă aceeași pondere, atât în privința efectuării acesteia, cât și a modalității de

compensare la nivelul personalului care desfășoară același tip de activitate sau are aceleași atribuții din cadrul aceleiași ture de serviciu sau, după caz, din cadrul aceluiasi compartiment.

(3) Respectarea prevederilor alin. (2) constituie obligație de serviciu, iar încălcarea acesteia intră sub incidența prevederilor art. 140 lit. b) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare, cu modificările și completările ulterioare, și atrage răspunderea disciplinară pentru toate persoanele cu responsabilități în acest sens.

(4) În funcție de circumstanțele și consecințele nerespectării prevederilor alin. (2), răspunderea poate fi și de natură patrimonială, civilă ori, după caz, penală, potrivit legii.

Art. 12. — (1) Pentru polițiștii de penitenciare ale căror raporturi de serviciu încetează sau sunt suspendate, plata majorării pentru munca suplimentară prestată în condițiile art. 1 alin. (1), pentru care nu s-a acordat timp liber corespunzător până la data emiterii actului administrativ, se efectuează odată cu plata ultimelor drepturi salariale cuvenite.

(2) Pentru polițiștii de penitenciare din sistemul administrației penitenciare detașați sau mutați în altă unitate, plata majorării pentru munca suplimentară prestată în condițiile art. 1 alin. (1),

pentru care nu s-a acordat timp liber corespunzător până la data emiterii actului administrativ de detașare sau mutare, se efectuează odată cu plata ultimelor drepturi salariale, de către ordonatorul de credite de unde se detașează sau mută.

(3) În situațiile prevăzute de alin. (1) și (2) plata majorării pentru munca suplimentară prestată în condițiile art. 1 alin. (1) se efectuează cu aprobarea ordonatorului ierarhic superior, pe baza raportului justificativ al ordonatorului de credite la nivelul căruia s-a prestat munca suplimentară, în care sunt prezentate motivele pentru care nu a fost posibilă acordarea timpului liber corespunzător, potrivit anexei nr. 2, însoțit de centralizatorul lunar potrivit anexei nr. 3, întocmite la data modificării raporturilor de serviciu.

Art. 13. — Prevederile prezentului ordin se aplică în mod corespunzător și polițiștilor de penitenciare încadrați în Ministerul Justiției.

Art. 14. — Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile subordonate duc la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 15. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul justiției,
Roxana Simona Momeu,
secretar de stat

București, 8 aprilie 2026.
Nr. 778/C.

ANEXA Nr. 1

Aprob.
Director,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

DISPOZIȚIE
de efectuare a unor activități peste programul normal de muncă

Persoana desemnată				
Gradul, numele, prenumele	Numărul total de ore suplimentare efectuate în anul curent, din care:	Numărul de ore suplimentare plătite	Numărul de ore suplimentare recuperate	Numărul de ore suplimentare rămase de recuperat
	1 = 2 + 3 + 4	2	3	4
Data (zi, lună, an)				
Intervalul de timp				
Numărul de ore				
Activitatea ce se desfășoară				
Încadrarea în art. 6 lit. din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026* (Se precizează litera la care se încadrează activitatea pentru care se dispune munca.)		Pentru situația prevăzută la art. 10 alin. (2) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026 (dacă munca suplimentară se dispune pentru limitarea și înlăturarea consecințelor situațiilor de urgență și/sau pentru menținerea ordinii și siguranței publice) (DA/NU)		
Motivație detaliată				

Data încheierii:

Șef ierarhic,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

Am luat la cunoștință.

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

* Precizarea încadrării în art. 6 este obligatorie doar pentru orele suplimentare efectuate în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026.

Unitatea

Aprob.*)

Ordonator ierarhic superior de credite,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)**RAPORT JUSTIFICATIV****privind plata orelor suplimentare prestate peste programul normal de lucru în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026**

1. Situație centralizată a orelor suplimentare prestate peste programul normal de lucru în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026, la nivel de unitate

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

A — numărul de persoane care au prestat ore suplimentare în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026;

B — numărul de ore suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026.

Structura în cadrul căreia s-au efectuat ore suplimentare	A	B	Numărul de ore suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026, compensate în 90 de zile	Numărul de persoane pentru care se solicită aprobarea de plată a orelor suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026	Numărul de ore suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026, necompensate în 90 de zile, pentru care se solicită aprobarea plății
Structura 1**)			Prevăzut/Încadrat/.....***)		
Compartiment/Birou/Serviciu					
...					
Structura n**)			Prevăzut/Încadrat/.....***)		
Compartiment/Birou/Serviciu					
...					

2. Prezentare detaliată a motivelor pentru care nu a fost posibilă acordarea timpului liber corespunzător:

Ordonator de credite,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

*) Aprobarea este valabilă cu condiția respectării art. 9 și 10 din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026.

**) Se va menționa denumirea componentei structurale de specialitate în cadrul căreia s-au prestat orele suplimentare, după caz: Management penitenciar, Secretariat și relații cu publicul, Implementare proiecte, Protecția datelor cu caracter personal, Resurse umane și formare profesională, Psihologia personalului, Juridic, Inspecție penitenciară, Audit, Prevenirea criminalității, Informații clasificate, Cooperare internațională și programe, Inspecția muncii, Securitate și sănătate în muncă, Situații de urgență, Controlul calității în construcții și urbanism, Amenajarea teritoriului și autorizarea lucrărilor de construcții, Economico-administrativ, Medical, Tehnologia informației, Siguranța deținerii și regim penitenciar, Reintegrare socială, Învățământ.

***) Se va menționa numărul de personal prevăzut în stat și cel încadrat.

Unitatea

Aprob.

Ordonator de credite,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

Certific îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 9 din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026.

Contabil-șef/Director adjunct economico-administrativ,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

CENTRALIZATOR LUNAR
al orelor suplimentare prestate peste programul normal de lucru (muncă suplimentară),
necompensate cu timp liber corespunzător în termen de 90 de zile

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

A — numărul de ore suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (2) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026;

B — numărul de ore suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (2) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026, compensate în 90 de zile;

C — numărul de ore suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (2) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026, necompensate în 90 de zile.

Nr. crt.	Numele și prenumele persoanei care a efectuat orele suplimentare	Numărul de ore suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026	Numărul de ore suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026, compensate în 90 de zile	Numărul de ore suplimentare prestate în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026, necompensate în 90 de zile (care urmează a fi plătite)	A	B	C
----------	--	--	--	--	---	---	---

Avizez și certific îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 10 alin. (2) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026.

Șef ierarhic,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

Întocmit

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

ANEXA Nr. 4

Unitatea

Aprob.
Ordonator de credite,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

SITUAȚIE

privind necesarul de fonduri pentru plata orelor prestate peste programul normal de lucru în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026 și necompensate cu timp liber corespunzător în termen de 90 de zile

luna/anul

Unitatea	Baza de calcul pentru limita de 3% din suma salariilor de funcție, salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a salariilor de comandă	Cuquantumul limitei de 3%	Totalul contravalorii orelor suplimentare preconizate a se achita	Contravaloarea cuantumului majorării de 70%
1	2	$3 = 2 * 3\%$	4	5

Director adjunct/Șef serviciu economico-administrativ,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

Contabil-șef,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

Întocmit

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

NOTĂ:

În cazul în care titularul se află în imposibilitatea obiectivă de a semna se vor menționa în clar gradul, numele, prenumele și funcția înlocuitorului desemnat.

ANEXA Nr. 5

Unitatea

Aprob.
Ordonator de credite,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

SITUAȚIE

privind orele prestate peste programul normal de lucru în condițiile art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 778/C/2026 (ore suplimentare) și plata acestora

luna/anul

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

- A — numărul de ore suplimentare efectuate care au fost compensate cu timp liber în termen de 90 de zile, potrivit legii;
- B — numărul de ore suplimentare efectuate care nu au fost compensate cu timp liber în termen de 90 de zile, potrivit legii;
- C — totalul contravalorii numărului de ore suplimentare achitate;
- D — cuquantumul majorării de 70% aferente numărului de ore suplimentare achitate;

E — totalul contravalorii orelor suplimentare neachitate;

F — cuantumul majorării de 70% aferente numărului de ore suplimentare neachitate.

Unitatea	Numărul de ore suplimentare efectuate	A	B	C	D	E	F	Cuantumul limitei de 3%	Fondurile disponibile pentru majorarea de 70% până la atingerea limitei de 3%
1	2	3	4 = 2 – 3	5	6	7	8	9	10 = 9 – 6 – 8

Director adjunct/Şef serviciu economico-administrativ,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

Contabil-şef,

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

Întocmit

.....
(gradul, numele, prenumele, funcția, data și semnătura)

NOTĂ:

În cazul în care titularul se află în imposibilitatea obiectivă de a semna se vor menționa în clar gradul, numele, prenumele și funcția înlocuitorului desemnat.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

